

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/56/2023
Identifikačné číslo spisu: 1518200780
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2024
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Halušková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:1518200780.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne P. H., narodenej XX. Q. XXXX, A., B. XX, zastúpenej advokátom JUDr. Erikom Šablatúrom, Bratislava, Holíčska 13, proti žalovanému Bytovému družstvu Petržalka, Bratislava, Budatínska 1, IČO: 00 169 765, o určenie neplatnosti vyhlásenia písomného hlasovania, vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 10C/3/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. septembra 2022 sp. zn. 4Co/23/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. (Od 01. júna 2023) bývalý Okresný súd Bratislava V (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) v poradí druhým rozsudkom zo 7. septembra 2020 sp. zn. 10C/3/2018 žalobu zamietol (I. výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, o ktorej rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti vo veci samej (II. výrok).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenu súdu prvej inštancie 07. februára 2018 sa žalobkyňa domáhala ako vlastníka bytu určenia neplatnosti Oznámenia o vyhlásení písomného hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome na ulici B. č. X a XX v Bratislave, ktoré bolo vykonané v dňoch 09. až 13. februára 2018 na základe jeho vyhlásenia správcom bytového domu, teda žalovaným. Namietala, že písomné hlasovanie bolo oznámené v rozpore so zákonom č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“), nebolo v ňom určené miesto hlasovania, ale iba čas s tým, aby si každý usporiadal osobný program a mohol písomne hlasovať v uvedenom čase. Žalobkyňa svoju žalobu opierala o názor, že hlasovanie o zmene účelu spoločných priestorov v dome nemá oporu v zákone a nie je potrebné, nakoľko spoločné priestory v dome sa nevyužívali niekoľko rokov na pôvodne určený účel, teda ako práčovňa, žehliareň, sušiareň, bicykláreň a kočikáreň a nie je potrebné hlasovať o ich využití na účel skladový priestor. Súd prvej inštancie rozsudkom z 05. septembra 2018 sp. zn. 10C/3/2018 žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Krajský súd v Bratislave

na odvolanie žalobkyne uznesením z 26. februára 2020 sp. zn. 4Co/296/2018 uvedený rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

1.2. Súd prvej inštancie po vrátení mu veci na ďalšie konanie opakovane vypočul žalobkyňu, právneho zástupcu žalovaného a v zmysle intencií odvolacieho súdu posudzoval pasívnu legitimáciu žalovaného v spore. Predmet konania ustálil tak, že žalobkyňa sa domáhala určenia, že Oznámenie o písomnom hlasovaní vlastníkov bytov a nebytových priestorov vyhlásené žalovaným je neplatné. Následne citoval § 14 ods. 1 až 3 a 7 zákona č. 182/1993 Z. z. Uviedol, že oznámenie o písomnom hlasovaní vlastníkov bytov a nebytových priestorov vyhlásené žalovaným je len úkonom, ktorý vyplýva z uznesenia prijatého na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov 24. januára 2018, ktorého neplatnosti sa žalobkyňa ako prehlasovaný vlastník nedomáhala. Žalobkyňa nepredložila ani listinný dôkaz o tom, že sa tejto schôdze zúčastnila a bola prípadne pri hlasovaní o uznesení č. 4/2018. Povinnosť žalovaného ako správcu domu vyhlásiť oznámenie o písomnom hlasovaní vyplýva z § 14 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z. z. účinného v čase schôdze. Predmet a znenie otázok o písomnom hlasovaní si prijali vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome ako vyplýva zo Zápisnice zo schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov z 24. januára 2018 a uznesenia č. 4/2018 prijatého na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov 24. januára 2018. Žalovaný vykonáva správu bytového domu na základe zmluvy o výkone správy, preto bol oprávnený vyhlásiť písomné hlasovanie o otázke týkajúcej sa zmeny účelu využívania spoločných priestorov, na ktorej sa vlastníci bytov a nebytových priestorov dohodli na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov z 24. januára 2018 - uznesenie č. 4/2018. Súd prvej inštancie konštatoval, že správca je formou správy, ktorú si vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome zvolili na účel správy ich spoločného majetku. Právny vzťah medzi vlastními bytov a nebytových priestorov v bytovom dome a správcom je regulovaný primárne ustanoveniami zák. č. 182/1993 Z. z. a rovnako aj podpísanou zmluvou o výkone správy. Správca vykonáva správu domu samostatne v mene vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a na ich účet a je oprávnený konať pri správe domu za vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom. Je to subjekt odlišný od vlastníkov bytov, preto nemá oprávnenie spojené s hlasovaním na schôdzach vlastníkov okrem prípadu, ak by spravoval byt alebo nebytový priestor alebo vlastnil takýto priestor v dome. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalovaný v konaní nie je pasívne legitimovaný, keďže nie je nositeľom hmotného práva, ktoré bolo predmetom tohto konania.

1.3. Súd prvej inštancie uzavrel, že rozhodnutia vlastníkov bytov prijaté na zhromaždeniach vlastníkov bytov a nebytových priestorov zaväzujú všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, aj žaloba musí smerovať proti všetkým vlastníkom. Spor o určenie neplatnosti navrhnutého hlasovania o otázke prejednej na schôdzi vlastníkov z 24. januára 2018 je sporom medzi jednotlivými vlastními, a nie sporom medzi správcom (žalovaným) a žalobkyňou. Z uvedených dôvodov dospel k záveru o nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v prejednávanej spore, a preto žalobu zamietol.

1.4. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“). Žalovaný bol v konaní úspešný v plnom rozsahu, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobkyne rozsudkom z 28. septembra 2022 sp. zn. 4Co/23/2021 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (I. výrok) a žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (II. výrok).

2.1. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu zistil, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobkyňou uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil správne v súlade s § 191 CSP a dospel k správnym skutkovým zisteniam, z ktorých vyvodil aj správny skutkový a právny záver. Súd prvej inštancie dôvody vedúce k zamietnutiu žaloby aj podrobne a náležitým spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. S odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a konštatoval jeho správnosť (§ 387 ods. 2 CSP). Následne sa vyjadril k relevantným odvolacím námietkam žalobkyne.

2.2. Odvolací súd dôvodil, že súd prvej inštancie po zrušení v poradí prvého rozsudku a vrátení veci sa v zmysle intencií odvolacieho súdu zaoberal otázkou pasívnej vecnej legitimácie žalovaného a ustálil predmet konania tak, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia neplatnosti Oznámenia o

písomnom hlasovaní vlastníkov bytov a nebytových priestorov vyhláseným žalovaným. S takto ustáleným predmetom konania sa odvolací súd stotožnil a odvoláciu námietku žalobkyne, že sa domáhala splnenia povinnosti podľa § 137 písm. a) CSP a určenia právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) CSP považoval za nedôvodnú. Odvolací súd zdôraznil, že po zrušení a vrátení veci súd prvej inštancie nariadil pojednávanie, na ktorom žalobkyňa uviedla, že trvá na žalobnom petite tak, ako bol uvedený v žalobe a žalobou napáda neplatnosť samotného Oznámenia o vyhlásení písomného hlasovania, podľa čoho súd prvej inštancie ustálil predmet konania.

2.3. Ďalej odvolací súd poukázal na to, že zákon č. 182/1993 Z. z. je svojím charakterom lex specialis presne upravujúci špecifickú oblasť spojenú s vlastníctvom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, ako aj vzájomné vzťahy vlastníkov bytov a nebytových priestorov navzájom a vo vzťahu k správcovi. Vlastníci bytov a nebytových priestorov v bytovom dome rozhodujú síce o právnych úkonoch týkajúcich sa bytového domu spoločne formou hlasovania, avšak ich faktickú realizáciu ďalej zabezpečuje správca bytovému domu. V nadväznosti na uvedené odvolací súd argumentoval, že Oznámenie o písomnom hlasovaní vlastníkov bytov a nebytových priestorov vyhlásené žalovaným je len úkonom, ktorý vyplýva z uznesenia prijatého na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov 24. januára 2018, ktorého neplatnosti sa žalobkyňa ako prehlasovaný vlastník nedomáhala a ako sama uviedla, v danom prípade nejde o žalobu prehlasovaného vlastníka. Vyhlásiť písomné hlasovanie žalovanému ako správcovi vyplýva z § 14 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z. z. účinného v čase schôdze, pričom predmet a znenie otázok o písomnom hlasovaní si prijali vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome. Táto skutočnosť vyplýva zo Zápisnice zo schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov z 24. januára 2018 a uznesenia č. 4/2018 prijatého na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov z 24. januára 2018. Žalovaný vykonáva správu bytového domu na základe zmluvy o výkone správy, preto bol oprávnený vyhlásiť písomné hlasovanie o otázke týkajúcej sa zmeny účelu využívania spoločných priestorov, na ktorej otázke sa vlastníci bytov a nebytových priestorov dohodli na schôdzi vlastníkov bytov a nebytových priestorov dňa 24. januára 2018 - uznesenie č. 4/2018.

2.4. Odvolací súd uviedol, že v posudzovanej veci sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti Oznámenia o vyhlásení písomného hlasovania o otázke navrhutej a prejednanej na schôdzi vlastníkov dňa 24. januára 2018, teda ide o spor spojený s vlastníctvom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome. Pri posudzovaní vzájomných vzťahov vlastníkov bytov a nebytových priestorov navzájom a vo vzťahu k správcovi bolo preto potrebné použiť analógiu. Súd prvej inštancie správne skonštatoval, že rozhodnutia vlastníkov bytov prijaté na zhromaždeniach vlastníkov bytov a nebytových priestorov zaväzujú všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a žaloba musí smerovať proti všetkým vlastníkom. Odvolací súd súhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že spor o určenie neplatnosti navrhnutého hlasovania o otázke prejednanej na schôdzi vlastníkov z 24. januára 2018 je sporom medzi jednotlivými vlastníkmi, a nie sporom medzi správcom (žalovaným) a žalobkyňou a žalovaný nie je v konaní pasívne legitimovaný, nakoľko nie je nositeľom hmotného práva, ktoré bolo predmetom konania. Rozhodnutie súdu prvej inštancie preto postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne a právne správne potvrdil, keďže obsah odvolania žalobkyne nebol spôsobilý spochybníť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mohli spochybníť správnosť skutkových a právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

2.5. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v súlade s čl. 17 základných princípov CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému nepriznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko z obsahu spisu vznik trov odvolacieho konania na strane žalovaného nevyplýva.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho podala dovolanie žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) tvrdiac dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP.

3.1. Dovolateľka namietala, že žalovaný (správca) nielen navrhol, ale aj vyhlásil a vykonal písomné hlasovanie nad rámec na schôdzi prijatých rozhodnutí. Dosiahnutie požadovaného kvóra na písomnom hlasovaní nelegalizuje výsledky hlasovania, lebo bolo vyhlásené v rozpore so zákonom. Žalovaný (správca) porušil zákon neoznámením miesta hlasovania a samotné otázky odporujú zákonu. Argumentovala, že spoločné priestory sa nemôžu zmeniť na nebytové priestory len zmenou účelu užívania, ale musia sa odčleniť od spoločných priestorov ako nebytový priestor. Súd nižších inštancií

mali zisťovať súlad so zákonom č. 182/1993 Z. z. a so stavebným zákonom v otázkach, o ktorých majú vlastníci hlasovať a ak dospejú k záveru, že boli porušené povinnosti žalovaným pri ochrane práv vlastníkov, vyslovia neplatnosť písomného hlasovania, pričom dôvodom môže byť aj spôsob, akým bolo hlasovanie oznámené, ako aj obsah samotných otázok. Dovolateľka citovala § 39 Občianskeho zákonníka a uviedla, že je hrubým porušením povinností žalovaným vyhlásiť výsledky hlasovania, kde v rozhodnutiach vlastníkov chýbal súlad so zákonom. Poukázala na bod 24. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa konštatuje, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil vykonané dokazovanie, ktoré nebolo potrebné doplniť o ďalšie dôkazy, uvedené v žalobe. Odvolací súd tvrdí nesprávny právny záver, pretože žaloba nebola podaná prehlasovanou vlastníčkou, ale bola podaná pre porušenie povinností žalovaným pri ochrane práv vlastníkov bytového domu. Konštatovaním nedostatku pasívnej legitímácie žalovaného došlo zo strany okresného aj odvolacieho súdu k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces nesprávnou aplikáciou právnych predpisov (nesprávny procesný postup) podľa § 420 písm. f) CSP. Dovolateľka tiež poukázala na body 6. a 13. odôvodnenia rozsudku okresného súdu (aj bod 4. rozsudku odvolacieho súdu), v zmysle ktorého oznámenie o písomnom hlasovaní je len úkonom, ktorý vyplýva z uznesenia prijatého na schôdzi vlastníkov z 24. januára 2018, že správca bol oprávnený vyhlásiť písomné hlasovanie o otázke týkajúcej sa zmeny účelu využívania spoločných priestorov, na ktorej otázke sa vlastníci dohodli na schôdzi 24. januára 2018 - uznesenie č. 4/2018 a že predmet a znenie otázok o písomnom hlasovaní prijali vlastníci. Toto skutkové zistenie súdu je v rozpore s uznesením. V zápisnici nie je uznesenie o písomnom hlasovaní ani znenie otázok písomného hlasovania. Vlastníci zvolili overovateľov budúcich písomných hlasovaní a komisiu na určenie účelu využitia spoločných priestorov. Konanie má vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolateľka poukázala na bod 21. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, podľa ktorého rozhodnutiu súdu prvej inštancie v tejto časti nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z obsahu listín nevyplývajú. Dovolateľka namietala toto posúdenie skutkového stavu, pretože je v rozpore so skutočnosťou, ako jednoznačne vyplýva zo zápisnice zo schôdze.

3.2. Na základe uvedeného dovolateľka navrhla, aby dovolací súd rozsudky súdov nižších inštancií zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila od žalovaného náhradu trov dovolacieho konania vo výške súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

4. Žalovaný vo vyjadrení navrhol dovolanie zamietnuť ako nedôvodné. Argumentoval, že žalobkyňa mala možnosť uskutočňovať procesné práva, o ktorých bola riadne súdom poučená. Bola poučená o náležitostiach podania a pokiaľ nevedela v konaní pred súdom prvej inštancie ustáliť, čo presne podanou žalobou sleduje, bola tiež poučená o možnosti zastúpenia alebo o možnosti poskytnutia právnej pomoci. Žalobkyňa v dovolaní neuvádza, ktorým konkrétnym spôsobom jej súdy znemožnili, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva; v obsahu dovolania sa vyjadruje najmä k vecnej stránke svojho podania, prípadne namieta nesprávne posúdenie skutkového stavu. Z obsahu žaloby od jej podania nebolo zrejmé, čoho sa žalobkyňa domáhala, či žiadala určiť neplatnosť písomného hlasovania ako celku alebo neplatnosť samotného vyhlásenia písomného hlasovania ako úkonu správcu. Žalobný návrh tak, ako ho formulovala žalobkyňa je žalobou o určenie právnej skutočnosti, ktorá však z osobitného predpisu nevyplýva, preto je podľa § 137 CSP neprípustná. Hmotné právo nepripúšťa žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu (napadnuté „Oznámenie o vyhlásení písomného hlasovania“).

5. Žalobkyňa s tvrdeniami žalovaného uvádzanými vo vyjadrení k dovolaniu nesúhlasila. Podľa jej názoru je bezprecedentným porušením odbornej spôsobilosti považovať nebytový priestor za spoločné zariadenie domu a vybudovať ho bez stavebného povolenia a súhlasu vlastníkov. Súd a ani žalovaný nemôže vlastníkovi bytu alebo nebytového priestoru v dome obmedziť právo na spravodlivý proces, pričom výlučne správca bol vecne legitimovaný k vyhláseniu písomného hlasovania. Súdy nižších inštancií mali v konaní zisťovať súlad so zákonom č. 182/1993 Z. z. a so stavebným zákonom, či boli porušené povinnosti žalovaným v ochrane práv a záujmov vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome a vysloviť neplatnosť písomného hlasovania, pričom dôvodom mal byť spôsob, akým bolo hlasovanie oznámené, obsah otázok, samotné hlasovanie a vyhlásenie výsledkov. Uviedla, že podala žalobu pre porušenie povinností žalovaným a hmotné právo stanovuje, aké práva a povinnosti komu patria. Pri porušení zákona č. 182/1993 Z. z. žalovaným má právo vlastník bytu alebo nebytového priestoru v dome požadovať od žalovaného, ktorý spravuje majetok vlastníkov bytov a nebytových

priestorov v dome, aby si plnil vlastné povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o výkone správy a zákona č. 182/1993 Z. z.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP, časť vety pred bodkočiarkou) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

11. V zmysle § 428 CSP je dovolateľ povinný o. i. uviesť, z akých dôvodov dovolaním napadnuté rozhodnutie považuje za nesprávne a tento dovolací dôvod (resp. dôvody) vymedziť spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Uvedené je podstatné a smerodajné aj pre samotný dovolací súd, pretože ten je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), vrátane ich obsahového i rozsahového vymedzenia a z iných než dovolateľom uplatnených dôvodov napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže. Ak teda dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, tento nedostatok má za následok odmietnutie dovolania.

12. V posudzovanom prípade dovolateľka v dovolaní uplatnila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, ale v súlade s § 431 ods. 2 CSP nešpecifikovala, v čom konkrétne spočíva vada zmätočnosti konania predpokladaná v § 420 písm. f) CSP. Odvolací súd skonštatoval, že žalobkyňa sa domáhala určenia neplatnosti oznámenia o vyhlásení písomného hlasovania o otázke navrhutej a prejednávanej na schôdzi vlastníkov dňa 24. januára 2018, teda išlo o spor spojený s vlastníctvom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, resp. spor medzi jednotlivými vlastníkmi. Dovolaním napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu, že žalovaný v konaní nie je pasívne legitimovaný, keďže nie je nositeľom hmotného práva, ktoré bolo predmetom konania. Dovolateľka namietala, že konštatovaním nedostatku pasívnej legitimácie žalovaného došlo zo strany súdov nižších inštancií k porušeniu jej práva na spravodlivý proces nesprávnou aplikáciou právnych predpisov (nesprávny procesný postup) podľa § 420 písm. f) CSP. V tejto súvislosti však neuvádza v dovolaní žiadne relevantné, resp. vecné argumenty, ale prezentuje nesúhlas s rozhodnutiami súdov a vyjadruje všeobecnú nespokojnosť s konaním žalovaného, ktoré je podľa jej presvedčenia nezákonné. V dovolaní v zásade iba cituje rôzne ustanovenia zákona č. 182/1993 Z. z., opisuje skutkový stav veci a poukazuje na vybrané body odôvodnení rozhodnutí súdov nižších inštancií, ktoré sú podľa jej názoru v rozpore so skutočnosťou. Ani z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) nie je možné vyvodiť, v čom dovolateľka vidí nesprávnosť postupu odvolacieho súdu vo vzťahu k dôvodom prijatého rozhodnutia. Dovolateľka tak nevymedzila uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP, keďže jasne nedefinovala nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorým jej mal odvolací súd v tomto spore znemožniť, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

13. Dovolací súd pre úplnosť záverom poznamenáva, že pokiaľ dovolateľka v dovolaní uviedla, že odvolací súd tvrdí nesprávny právny záver, lebo žaloba nebola podaná prehlasovanou vlastníčkou, ale bola podaná pre porušenie povinností žalovaným pri ochrane práv vlastníkov bytového domu, tak nesprávne právne posúdenie veci nezakladá procesnú vadu zmätočnosti (R 24/2017), ktorú dovolateľka uplatnila.

14. Z uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. f) CSP odmietol bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozhodnutia.

15. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému (§ 453 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP) dovolací súd trovy dovolacieho konania nepriznal, pretože z obsahu súdneho spisu nevyplýva, že mu v dovolacom konaní trovy konania vznikli.

16. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.